

A woman in a white dress and blue cape is walking on a beach. The background features large, dark rocks and a cloudy sky. The overall color palette is muted, with a lot of blues and greys.

Stroskotanec v Cornwallle

JULIE
KLASSENOVÁ

*Stroskotanec
& Cornwallle*

*Stroskotanec
v Cornwallle*

JULIE
KLASSENOVÁ

Copyright © 2020 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

A Castaway in Cornwall

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2021

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-73-7

*S láskou a vďačnosťou
Marianne a Tedovi Terryoucom,
drahým priateľom
a modlitebným bojovníkom*

Tento román je fikcia. Mená, postavy a udalosti v ňom
sú buď výplodom autorkinej fantázie,
alebo sú použité vo fiktívnom kontexte.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo s osobami,
žijúcimi či zosnulými, je čisto náhodná.

*Počas včerajšieho nepriazniveho počasia
stroskotali v blízkosti Trebetherick Pointu tri lode.
Vlny ich rozbili na márne kúsky.*

– West Briton, február 1818

*V tú temnú noc, keď zdivený
Atlantik vlny mlátil,
ja neborák zatratený
som z paluby sa stratil.
Bez nádeje a druha, sám,
unášaný som, neviem kam.*

– William Cowper: „The Castaway“

*Keď má nejaká žena desať drachiem a jednu drachmu stratí,
či nezažne lampu, nevymetie a neprehľadá dôkladne dom,
kým ju nenájde? Keď ju nájde, zvolá priateľky a susedky a povie:
,Radujte sa so mnou, lebo som našla stratenú drachmu.'*

– Evanjelium podľa Lukáša 15:8-9

Prolog

OKTÓBER 1813

SEVERNÝ CORNWALL, ANGLICKO

Z ťažkého starého slovníka, ktorý leží v strýkovej študovni, som sa dozvedela, že je len nepatrný rozdiel medzi anglickým slovom *flotsam*, označujúcim veci plávajúce na hladine mora tam, kde sa loď potopila alebo vyplavila na breh, a slovom *jetsam*, ktoré zahŕňa všetko, čo z lode vyhodili, aby ju zachránili pred hroziacim nebezpečenstvom, alebo aby loď jednoducho odľahčili.

Takmer každý deň sa prechádzam po pláži a očami strieh-
nem po jednom či druhom.

Kráčam, miestami preskakujem zo skaly do vody, z piesku do trávy. Dívam sa tu i tam, pohľad neustále upnutý nie k nepreniknuteľnému obzoru alebo oblohe, ale k zemi pod mojimi nohami. Bez zaváhania či potknutia sledím hore-dole, po drsných skalách, presypajúcim sa piesku a bridlicových výčnelkoch.

Obklopuje ma zvuk mora. Nie burácanie, ale rytmický šum vody, rozliehajúci sa navôkol ako vibrujúci akord, oživujúci tlkot srdca. Vlny Atlantiku sa prevažujú, plieskajú o skaly a ich údery prerušuje iba kvílivý nárek čajok.

Hoci sa natláča jesenný chlad, holé skaly prerastajú pôvabné rezervované kvety purpurovej, oranžovej a bielej farby. Krása uprostred drsnosti. Život na mieste, kde by nemalo nič prekviatať.

Môžem to isté povedať o sebe? Prekvitám alebo len živorím?

Niekedy uvažujem nad tým, ako som sa do Cornwallu vôbec dostala. Tak ďaleko od domova, od miesta, kde som vyrástla. Cítim sa ako stroskotanec, ktorého tu vyvrhol príliv dávnej smrti mojich rodičov s batôžkom plným nezodpovedaných otázok. Je v tom všetkom nejaký zámer? Naozaj Boh drží môj osud vo svojich rukách alebo je môj život iba zhodou okolností, záhadným prílivom a odlivom náhod?

Som tu, aj keď sem nepatrím. Vyvrhnutá na toto zvláštne pobrežie plné zvláštnych úkazov. Na každého, kto sa nenarodil a nevyrástol v Cornwalle, tu miestni hľadajú podozrievavo a považujú ho za cudzinca. Žijem tu už osem zo svojich dvadsiatich troch rokov, no stále sem nepatrím... a nie som si istá, či ešte niekedy budem niekam patriť.

Stojím na skale, vietor mi šklbe čepcom a znova ma prepadne pochybnosť: Som *flotsam* alebo *jetsam*?

*V blízkosti Padstowa v pondelok stroskotala
brigantína Hviezda z Dundee.
Jej štvorčlenná posádka sa pokúsila zachrániť na člne,
ktorý sa čoskoro prevrhol, a všetci sa utopili.*

– West Briton, november 1811

1. kapitola

„Laura!“ zvolala dvadsaťjedenročná Eseld z pobrežného chodníčka nad plážou. „Mama je nahnevaná a odkazuje ti, aby si sa hneď vrátila domov. Zase si vo Wenninom najlepšom hrnci nechala niečo odporné.“

Laure stiahlo žalúdok. Ako len mohla zabudnúť? Zakričala jej naspäť: „Namočila som doň koženú peňaženku, ktorú som našla. Keď ju poriadne vyčistím, bude ešte použiteľná.“

„Jediná použiteľná peňaženka je pre mamu plná peňaženka. To vieš. Pod' už! Nechcem, aby sa nahnevala ešte aj na mňa.“

Laura si vzdychla a zdvihla košík. „Už idem.“

Kým sa vliekli hore strmým chodníčkom k Fern Havenu, Eseld poznamenala: „Nechápem, načo sem každý deň chodíš. Keby si tu aspoň našla zlato alebo nejaké cennosti, ktoré by sme mohli predať.“

Laura nepripomenula Eseld, že niekoľko vecí predsa len predala obchodníkovi so starožitnými a vzácnymi predmetmi v Padstowe. Nezískala za ne majetok, ale aspoň niečo málo prispela do domáceho rozpočtu a začala si sporiť na svoju vysnívanú cestu.

No prv než čokoľvek predala, Laura cítila povinnosť počkať predpísaný „rok a deň“ pre prípad, že by sa prihlásil majiteľ a nárokoval si svoj majetok. Eseld vždy krútila hlavou nad jej opatrnosťou a zakaždým opakovala miestne porekadlo: „O čom colníci a vyberači daní nevedia, to im neublíži.“

Dokonca ani strýko Matthew, dobrosrdečný pastor, nepovažoval za zlé nechať si niečo, čo more vyplavilo na breh blízko Fern Havenu. „To je Božia veľkodušnosť, dievča moje. Nekradneme,“ hovorieval. „Tie debny a sudy k nám prišli. Sú to dary od Darcu všetkých dobrých darov.“

V zradných oblastiach Trevose Headu, Stepper Pointu, Doom Baru a medzi skalami na Greenawayskej pláži boli trosky bežnou záležitosťou. Svedčili o mnohých stroskotaných lodiach a ešte väčšom množstve zmarených životov. Z Trebetherick Pointu, ktorý sa nachádzal v blízkosti ich domu, mala Laura výhľad na skaly a mohla vidieť zvyšky nejedného vraku. Kusy dreva spolovice pochované v piesku, pripomínajúce zdochliny, rebrá a chrbty obrovitánskych starovekých vtákov. Mnohé miestne obydlia a kôlna boli postavené zo zachráneného lodného dreva.

Keď dorazili do Fern Havenu, dvojposchodového nabielo natretého domu s bridlicovou strechou a so strešnými oknami, prešli cez bránku, ktorú tiež zhotovili z vyplaveného dreva, a po niekoľkých schodíkoch vystúpili na zastrešenú verandu.

„Utri si topánky,“ upozornila ju Eseld, pričom tónom pripomínala svoju panovačnú matku.

Laura poslúchla a z obnosených poltopánok zotrela najväčšie blato a chaluhy.

Keď zastali, doniesli sa k nim hlasy znútra.

Eseldina matka, pani Brayová, povedala: „Ďakujeme vám za milé pozvanie, pán Kent. Pán Bray, ja aj slečna Eseld s vami radi povečeriame.“

Nízko posadený mužský hlas odpovedal čosi, v čom zaznelo aj jej meno.

„Nie, nemyslím, že by Laura chcela prísť,“ odvetila pani Brayová. „Neobľubuje rodinné udalosti, keďže k nám nepatrí. A tuším jej začína nádcha. Najlepšie bude, ak ostane doma, zvlášť, keď sa nám tak výrazne ochladilo.“

Eseld zagúľala očami a šibalsky sa na Lauru uškrnula. Hlučne otvorila dvere a zvolala: „Mama, sme doma!“ Žmurkla na Lauru a vrátila sa do skromného salónu, kde sa pani Brayová zhovárala s dvomi návštevníkmi: šarmantným zlatovlasým Treevom Kentom a jeho mladším bratom Perrym.

„Á, už je tu Eseld,“ s úsmevom zanôtila Lamorna Brayová, no tvár jej rýchlo ochladla, keď sa otočila k Laure. „Laura, dieťa, vyzeráš príšerne. Tvár máš takmer takú červenú ako svoje rozfúkané vlasy. Opäť si sa túlala po pláži, mám pravdu?“

„No... áno.“

„Prečo musíš stále pobehovať po vonku? Vyzeráš ako divoška... akoby si sa dnes ani neupravila!“

Laura cítila, ako jej horia líca, Treeve Kent sa však na ňu usmial. „Naopak, madam, myslím si, že pobyt na vzduchu jej rozjasnil oči a pleť a takéto vlasy jej veľmi pristanú.“

Vari sa jej tento atraktívny muž posmieva? premýšľala Laura. Určite áno.

„Odpusťte,“ ospravedlnila sa. „Nevedela som, že čakáme hostí.“

„Obávam sa, že sme prišli neohlásene,“ vysvetlil Treeve. „Pre mestskú slečnu je to asi neodpustiteľné, však?“

Laura zažmurkala. „To ja... neviem.“ Ako dieťa žila v Oxforde, nie v Londýne, ale miestni mladí Cornwallčania ju aj tak často prezývali „dievča z vnútrozemia“ alebo „mestská slečna“, mysliac to ako urážku.

Treeve sa otočil k svojmu nižšiemu a tichšiemu bratovi. „Keď už hovoríme o slušnosti, nie som si istý, či ste sa už stretli

s mojím bratom Perranom. Myslím, že odkedy tu žijete, väčšinu času strávil mimo, buď na univerzite, alebo na praxi v Guyovej nemocnici.“

Laura vedela, že Guyova nemocnica v Londýne slúži na výuku mladých lekárov. Aj jej otec tam absolvoval lekársku prax.

„Stretli sme sa,“ povedala Laura. „Aj keď nečakám, že si ma bude pamätať.“

Tmavovlasý mladík sa na ňu ostýchavo usmial. „Pamätám si vás, slečna Laura.“

„A čo ja?“ spýtala sa Eseld a koketne zatriasla plavými kučermami, ktoré jej rámovali tvár.

„Isteže si vás pamätám, slečna Eseld,“ uklonil sa Perry.

Eseld sa zvodne usmiala a opätovala poklonu.

Treeve pokračoval: „Prišli sme vás pozvať na večeru. Všetkých.“

Nasledovala chvíľka nepríjemného ticha, v ktorom bolo počuť len tikanie hodín. Pani Brayová mlčala, ani na ňu nepozrela, no v jej kamennom výraze Laura zbadala podráždenosť. Zrejme si myslela, že Laura sa napriek jej nevôli chytí príležitosti stráviť večer v spoločnosti miestnej šľachty. Laura však príliš dobre vedela, že pani Brayová si neželá, aby sa pohybovala v blízkosti tohto džentlmena.

Ujala sa slova: „Ďakujem vám, pán Kent, ale musím odmietnuť toto potešenie. Cítim, že mi začína nádcha a, navyše, sa nám dosť ochladilo.“

Treevovi sa veľavravne zablýslo v očiach. „Podľa môjho názoru vyzeráte absolútne zdravá.“ Obrátil sa k bratovi: „Čo povieš, Perran? Ty si tu odborník.“

„Nepoznám dostatočne slečnu Bra...“

„Callawayovú,“ pohotovo ho opravila staršia žena. „Laura je neter môjho manžela z prvého manželstva.“

„Pravdaže, zabudol som.“ Perry s červenou tvárou presunul váhu na druhú nohu.

„Nič sa nestalo,“ zachraňovala situáciu Eseld. „Je prirodzené, že ľudia sa mýlia. A Laura prakticky je moja sesternica, keďže tu s nami už toľko rokov žije.“

Laura cítila, ako jej pri Eseldiných slovách srdce zalieva vďačnosť. *Drhá Eseld*. Zrejme to povedala len preto, aby stúpila v očiach Treeva Kenta, ale je pravda, že Eseld sa k nej vždy správala ako k sesternici a nie ako k nevítanému rodinnému prírastku, a to jej slúžilo ku cti.

Pretože, ako pani Brayová zdôraznila, Laura nie je ich skutočnou pokrvnou príbuznou. A keby nie Matthewa Braya, ktorý po smrti jej tety a rodičov vzal na seba úlohu jej poručníka, Laura by bola na svete celkom sama.

Zatiaľ čo sa Eseld a jej matka obliekali na večeru v Roserrowe, dome Kentovcov, Laura pomáhala Wenne v kuchyni. Chcela tak odčiniť to, že použila obľúbený hrniec starej kuchárky a gazdinej v jednej osobe na vyčistenie svojho nálezu.

V otvorených dverách sa objavil strýko Matthew so sklúčeným výrazom v tvári a kývol Laure, aby ho nasledovala do jeho študovne. „Mrzí ma to, dievča moje. Asi by si uvítala večer mimo domu. Neužiješ si tu veľa zábavy či spoločnosti.“

„To je v poriadku, strýko, neprekáža mi to. Myslím, že sa pôjdem prejsť a navštíviť slečnu Chegwinovú.“

Skormútene na ňu pozrel. „Nemal som na mysli spoločnosť ženy po sedemdesiatke.“

Zdvihla ruky a napravila strýkovi viazanku. Nemohla si nevšimnúť jeho ovisnutú bradu, dlhé strieborné bokombrady a utrápené láskavé oči. Ako len zostarol. Všetky tie roky a žiaľ si vyžiadali svoju daň. Pritiahla mu golier na kabáte a povedala: „Pozapínaj sa. Je búrlivý večer.“

„Áno, dvíha sa vietor. Povedal by som, že dnes bude Tregagle kvíliť nad svojou stratenou dušou...“ Odkasľal si. „... ak by som v také veci veril. No ako vzdelaný Boží muž, samozrejme, neverím.“ Žmurkol. „Väčšinou.“

Mal na myslí starú legendu o skazenom mužovi, ktorý zapredal svoju dušu a odvtedy blúdil po pobreží a slatinách, oplakávajúc svoj osud. Keď sa zdvihol najväčší vietor, jeho zavýjanie naozaj znelo takmer ako neodbytný ľudský nárek. Laura už vedela, že Cornwall je bohatý na podobné mýty, aj keď prudké búrky a smrtiace víchrice boli až príliš skutočné.

„Keby si pani Brayová nezaumienila, že dá Eseld dokopy s pánom Kentom, ospravedlnil by som sa,“ pokračoval, „ale nechce ani počuť o tom, že by sme tam nešli. Modlím sa, aby sme to neoľutovali.“

„Buďte opatrní,“ poprosila ho Laura. Strýko Matthew bol jej posledný príbuzný, ktorý jej ostal, a nechcela ho stratiť.

„Budeme.“ Poťapkal ju po ruke, potom sa načiahol po klobúk a znova sa k nej otočil. „Ak dnes večer pôjdeš von, vezmi so sebou aj Wennu alebo Newlyn. Nepáči sa mi predstava, že budeš v takýto večer potme vonku sama. Nie je to bezpečné.“

„Chalúpku slečny Chegwinovej vidím z okna,“ namietla Laura.

„Prosím, urob to kvôli mne, dobre?“

„Tak dobre, hoci budem musieť vziať Newlyn, pretože Wennu sa neodvážim požiadať. Stále sa na mňa hnevá pre ten hrniec.“

„Wenna sa stále pre niečo hnevá.“ Uškrnul sa. „Ešteže je taká skvelá kuchárka.“

Laura, tak ako vždy, bez klopania vošla do neďalekej Brea Cottage. Susedka ju už dávno presvedčila, aby sa v jej chalupe cítila ako doma. Okrem toho cez skuvíňajúci vietor by slečna Chegwinová nemusela klopanie počuť.

Nízka, jednoduchá Newlyn sa odhodlane posadila na lavičku vo vstupnej verande. Odmietala ísť čo len o krok ďalej.

„Vieš, že môžeš vojsť dnu,“ ponúkla ju Laura. „Ona nehryzie.“

„Nie, ona nie, ale Jago možno áno.“ Sedemnástročná slúžka sa zachvela.

„Nebud' hlúpa. Je neškodný.“

„Aj tak vás počkám tu.“

„Ako chceš.“

Keď Laura vstúpila do útulnej obývačky, starenka zdvihla zrak a jej ostro rezané črty sa rozjasnili radostou.

„Dobry večer, moja milá. Ako sa máš?“

„Mám sa dobre, *Mamm-wynn*.“ Laura používala toto oslovenie, označujúce starú mamu, pretože ju mala rada a vážila si ju. Navyše vedela, že to starú ženu teší.

Mary Chegwinová sa usmiala a vráskavá tvár jej pod aureolou bielych vlasov zmäkla. „*Meur ras*, moja drahá. A čo ťa sem privádza v takýto nežičlivý večer?“

„Prišla som vás navštíviť. Ostatní odišli do Roserrowu.“ Ohliadla sa po skromnej obývačke. „Kde je Jago?“

„Vonku. Išiel pohľadať drevo na kúrenie.“ Stromy boli v okolí zriedkavé a drevo vzácné.

„Rozumiem.“ Laura si sadla blízko dohasínajúceho ohňa a plášť si ovinula tuhšie okolo tela.

Žena sa na ňu zadívala. „A ty si nechcela ísť do Roserrowu?“

„No... chcela som radšej vidieť vás.“

Ešte vždy bystré modré oči chápavo zaiskrili, ale nenaliehala na ňu.

„Niečo som vám priniesla.“ Laura vystrela dľaň.

„Čo je to?“

„Peňaženka. Vidíte túto výšivku?“

Starenka prižmúrila oči. „Pekná. Keby som len do nej mala čo vložiť!“ rozchichotala sa ako mladé dievča. „Našla si ju dnes?“

„Nie. Tamtá je ešte stále mokrá. Túto som našla pred rokom a dňom.“

Mary jej venovala štrbavý úsmev. „Ak sa chceš niekedy stať Cornwallčankou, budeš musieť upustiť zo svojho puntičkárstva.“

„Ak som sa ňou nestala doteraz, pochybujem, že sa ňou ešte niekedy stanem.“

„Nuž, sú aj horšie veci, hoci teraz si na žiadnu nespomeniem.“ Znova sa rozchichotala.

„Priniesla som vám aj trochu z koláča.“ Laura jej podala hrudku zabalenú v obrúsku.

Mary sa rozšírili oči. „Wenna mi poslala koláč?“

„Nie, nechala som vám kúsok zo svojho.“

„Nemôžem zjesť tvoj koláč.“

„Isteže môžete. Máte ho radšej než ja. Ale niečo vás to bude stáť.“

Mary nadvihla nepoddajné obočie. „Naozaj? A čo?“

„Ďalší príbeh.“

V modrých očiach zaihrali iskierky. „O klatbe opitej slúžky som ti rozprávala, ale hovorila som ti už o žiarlivých škriatkoch?“

Laura nedočkavo pokrútila hlavou.

Starenka, hryzkajúc koláč, sa pustila do rozprávania legendy. „Jednej noci počas splnu Mesiaca kapitán škunera s názvom *Sprite* uvidel na vode tancovať svetlá. Nasledoval ich a to bola jeho záhuba. Totiž, uličnícki cornwallskí škriatkovia žiarlili na krásnu galiónovú figúru, ktorá zdobila provu lode, preto nazbierali plný pohár svätotajanských mušiek a pomocou nich zlákali nič netušiacich námorníkov do Doom Baru. Námorníci sa do rána utopili a jediné, čo z lode ostalo, bola figúra, zničená

skalami a už vôbec nie krásna. Teraz označuje hrob všetkých pasažierov nešťastnej lode *Sprite*.“

Keď Mary skončila, Laura sa spýtala: „Je niečo z toho pravdivé?“
„Samozrejme! Nevidela si hrob na pobreží?“

Videla. No vo všetkých Mariných historkách boli fakty bohato popretkávané fantáziou.

Laura vstala a postavila kanvicu na oheň. O niekoľko minút neskôr, občerstvená čajom a spoločným koláčom, Laura navrhla: „Poviete mi ešte jednu?“

Mary sa usmiala. „O čom to bude tentoraz? O pašerákoch? Pirátoch? Stroskotaných lodiach?“

Laura prikývla. „Áno, prosím. O všetkých troch.“

Vonku naďalej vyčíňal vietor a Mary začala rozprávať ďalší príbeh.

„V jednu noc sa pri Trevose Heade potopila veľká trojsťažňová loď. Jej náklad tvorili vojenské zásoby rôzneho druhu: muškety, bajonety, kopije a iné veci. Všetci zahynuli, s výnimkou troch mužov. Nikto nevedel, z akej krajiny títo muži pochádzali.“ Mary sa naklonila bližšie a zlovestne tichým hlasom pokračovala: „Ľudia ich považovali za pirátov a...“

Zadné dvere sa prudko otvorili, až Laura podskočila. Vstúpil Jago s náručím plným naplaveného dreva.

„Ďakujem ti, Jago,“ privítala ho Mary. „Zavri za sebou, prosím. Mrholí. Cítim tú vlhkosť až sem.“

Vysoký plecnatý mladík pustil drevo na zem vedľa kozubu a potom prešiel naspäť do kuchyne, aby zatvoril dvere.

Keď sa vrátil, sklonil sa, aby rozložil oheň.

„Pozdrav našu priateľku Lauru,“ vyzvala ho Mary.

Mohutný muž s výraznou čelúťou a čelom k nej placho zdvihol zrak. „Dobrý večer, naša Laura.“

Človek by povedal, že Jago musí byť príbuzným starodávnych cornwallských obrov. Niektorí ľudia, ako napríklad

Newlyn, sa ho báli pre jeho veľkosť, zatiaľ čo iní sa mu posmievali, domnievajúc sa, že je zaostalý, pretože rozprával len zriedka a aj to iba s priateľmi. Laura však vedela, že je to jemná, hĺbavá duša.

Usmiala sa naňho. „Dobrá večer, Jago.“

„Večeru máš na kachliach,“ dodala Mary.

Prikývol, a keď sa otočil na odchod, zohol hlavu, aby sa neudrel do prekladu nad dverami.

„Ach, prepáčte,“ ozvala sa Laura. „Vyrušila som vás pri večeri?“

„Vôbec nie. Ja som sa najedla, zatiaľ čo bol Jago vonku. Dnes mu trvalo dlhšie než zvyčajne, kým našiel dostatok dreva, ktoré nám vydrží až do rána.“ Ovinula si šál tesnejšie okolo tela. „Tento rok to vyzerá na dlhú zimu. Vďaka Bohu za Jaga.“

Laura vedela, že Jago nie je biologickým synom slečny Chegwinovej. Mary dlhé roky pracovala ako pôrodná baba a nikdy sa nevydala ani nemala vlastné deti. Chlapca našla ako nemluvňa odložené na prahu kostola.

Kedysi jej o tom rozprávala: „Neviem, prečo sa ho matka vzdala. Možno len nebola vydatá a bála sa. Doktor Dawe mi povedal, že márnim čas, lebo chlapec je príliš malý a slabý na to, aby prežil, nieto ešte, že by bol zdravý. A teraz, och, ako sa len teším, keď sa na nedeľnej bohoslužbe môžem pred ním popýšiť svojím statným, zdravým chlapcom.“

Z kuchyne k nim doľahlo škrabanie vidličky o tanier a vzápätí veselá melódia. Jago hral na ninere*. Hudba vrátila Lauru nazad do prítomnosti. Okenné tabule teraz rinčali od nárazov vetra a sklo kropila voda.

Zdvihla sa. „Môžeme príbeh dokončiť inokedy? Radšej sa s Newlyn poberieme skôr, než sa dážď ešte zhorší.“

* Ninera je starý strunový hudobný nástroj, ktorého struny sa rozoznievajú pomocou trenia dreveného kolieska (pozn. prekl.).

Mary prikývla. „Ďakujem za návštevu aj za koláč. *Nos dha.*“
 „*Nos dha,*“ Laura zopakovala slová, ktorými starenke zaprial
 dobrú noc. Cornwallčine rozumela viac, než ňou hovorila, no
 aj to len veľmi málo.

Spolu s Newlyn vyšli na cestičku a Laura si spojila konce
 pláštá, aby sa ním ochránila pred uštipačným vetrom. Newlyn
 zašomrala, pridŕžajúc si čepiec. Keď vietor hrôzostrašne zakvílil,
 Laura sa zachvela nielen od zimy.

„To je Tregeagle, slečna, viem to!“ zafňukala Newlyn. „To je
 naša záhuba.“

„Nie je to naša záhuba,“ uistila ju Laura, hoci pre loď na
 otvorenom mori by to záhuba mohla byť. Podľa zvuku vetra
 usúdila, že sa zdvihol obávaný severný víchor.

Vo vzdialenej temnote zadunel výstrel a rozľahlo sa zvolanie:
 „Loď pri pobreží!“

Newlyn schňapla Lauru za ruku. „To je môj otec.“

Zúfale lode sa často snažili vplávať do padstovského prístavu,
 aby tam našli útočisko pred búrkou. Mnohé z nich odnieslo do pies-
 čin Doom Baru, kde ich nepokojné vlny schvátli a lode sa potopili,
 alebo ich vrhli na Greenawayské skaly, ktoré ich rozbili na triesky.

Laura sa náhlila k Trebetherick Pointu, Newlyn ju neochot-
 ne nasledovala. Z miesta, ktoré poskytovalo najlepší výhľad,
 Laura skúmala spenené vody pod sebou. Neďaleko skál rozlíšila
 tmavý útvar. V hmle bolo ťažké určiť, o čo ide, ale javilo sa to
 ako loď zmietajúca sa vo vlnách.

Laure zovrelo žalúdok a srdce sa jej rozbúchalo od strachu
 a odhodlania. „Pod! Zídeme dolu na pláž.“

„Ssste si istá, slečna? Myslím, že váš strýko by ne...“

„Som si istá. Poďme.“

Laura sa otočila a začala schádzať po úzkom chodníčku.
 Kĺzala sa na mokrom piesku a potkynala o zajačie nory, no
 podarilo sa jej nespadať.